

vendelse over for aftalens parter. *Etiopiens* repræsentant understregede, at resolutionen og erklæringerne ikke skabte nye rettigheder eller forpligtelser for medlemsstaterne, som ikke allerede eksisterede efter pagten. Han efterlyste en garanti fra kernevåbenmagterne om ikke-anvendelse af kernevåben, men betragtede dog alt i alt aftalen og resolutionen som et skridt i den rigtige retning.

Indien understregede, at sikkerhedsgarantierne ikke måtte eller kunne betragtes som en modydelse for undertegnelse af ikke-spredningsaftalen. Grundlaget for Sikkerhedsrådets handlede til opretholdelse af fred og sikkerhed for FNs pagt, og enhver sammenkædning af garantierne og undertegnelsen af aftalen var i strid med pagtens bestemmelser.

Pakistans repræsentant gentog den i flere indlæg i debatten i 1. udvalg rejste kritik af anvendelsen af det ikke fastlagte begreb „aggression“. Endvidere gjorde veto-reglen garantiernes værdi tvivlsom.

Resolutionsforslaget vedtoges den 19. juni 1968 med 10 stemmer for (Canada, Danmark, Etiopien, Kina, Paraguay, Senegal, Sovjetunionen, Storbritannien, Ungarn og USA) og ingen imod, medens 5 afstod (Algeriet, Brasilien, Frankrig, Indien og Pakistan).

XI. Ikke-spredningsaftalens undertegnelse.

Ikke-spredningsaftalen åbnedes for undertegnelse den 1. juli 1968 i de tre depositarmagters hovedstæder, London, Moskva og Washington.

Danmark undertegnede aftalen på åbningsdagen i de tre hovedstæder. I Washington skete undertegnelsen sammen med 56 andre lande, herunder foruden de tre depositarmagter bl. a. Norge, Island, Finland, Østrig, Bulgarien, Polen, Rumænien, Tjekkoslovakiet og Ungarn. Pr. 1. januar 1969 havde i alt 86 lande undertegnet ikke-spredningsaftalen.

1. udvalgs beretning: A/7016 add. 1.

Sydvestafrika-spørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 64).

I. Indledning og resumé.

Da den 22. Generalforsamling skulle genoptages i slutningen af april måned 1968 til drøftelse af ikke-spredning af atomvåben,

anmodede den afrikanske gruppe om, at Sydvestafrika-spørgsmålet, der fortsat stod på Generalforsamlingens dagsorden, måtte blive behandlet som prioritetsag parallelt med ikke-spredningsspørgsmålet.

På den genoptagne Generalforsamlings første møde den 24. april 1968 vedtog forsamlingen på præsidentens forslag uden afstemning at henvise Sydvestafrika-spørgsmålet til direkte behandling i plenum samtidig med ikke-spredningsspørgsmålets behandling i 1. udvalg.

Som grundlag for Generalforsamlingens behandling af spørgsmålet forelå en beretning fra det på den 5. ekstraordinære Generalforsamling nedsatte Sydvestafrika-råd. I sin beretning anbefalede rådet, at Generalforsamlingen gentog sine anmodninger til Sikkerhedsrådet om at træffe effektive foranstaltninger for at sikre øjeblikkeligt ophør af Sydafrikas nærværelse i Sydvestafrika med henblik på at sætte rådet i stand til effektivt at udøve alle dets funktioner. Generaldebatten blev i det store og hele en gentagelse af debatten under første del af 22. Generalforsamling og bød ikke på forslag eller tanker, der kunne vise vejen ud af det eksisterende dødvande på det politiske område. Som afslutning på debatten vedtog Generalforsamlingen en resolution, der bl. a. *fordømte* Sydafrika og de staters handlemåde, som ved fortsat politisk, militært og økonomisk samarbejde tilskyndede Sydafrika til at tilsidesætte FNs beslutninger, *opfordrede* alle stater til at træffe effektive økonomiske og andre foranstaltninger for at sikre øjeblikkelig tilbagetrækning af den sydafrikanske administration fra Sydvestafrika og til at yde moralsk og materiel støtte til den sydvestafrikanske befolknings uafhængighedskamp, *karakteriserede* Sydafrikas fortsatte besættelse af Sydvestafrika som en alvorlig trussel mod international fred og sikkerhed, *anbefalede* Sikkerhedsrådet at træffe effektive foranstaltninger i overensstemmelse med FNs pagt, der kunne sikre Sydafrikas øjeblikkelige fjernelse fra Sydvestafrika og *proklamerede*, at Sydvestafrika i fremtiden skulle benævnes Namibia.

II. Sydvestafrika-rådets beretning.

Sydvestafrika-rådets beretning behandlede i tre hovedafsnit rådets virksomhed,